

[Hans Rasmussen.]

mål, som det simpelt hen er nødvendigt at få løst, hvad enten det nu er arbejdsgivernes eller arbejdernes krav, så bør det ske gennem en sortering, og i denne bør — hvad der også må være en forudsætning for bestemmelsen — deltage såvel de to hovedorganisationer som forligsmanden. Ingen kan være interesseret i, at ikke færdigbehandlede spørgsmål, som har en vis rækkevidde, ikke får en reel behandling, og når der ikke er tale om, at de udløser konflikter, og når det kan ske i et rimeligt omfang, vil jeg tro, at begge hovedorganisationer i forbindelse med forligsinstitutionen kan blive enige om at anvende den fremgangsmåde, som forslaget indeholder bestemmelser om, og dermed forhindre, at en række af parterne optagne vigtige spørgsmål blot synker til bunds.

Den paragraf i lovforslaget, som man både fra Dansk Arbejdsgiverforening og fra oppositionen mest af alt vender sig imod, er jo § 3. Den indeholder bestemmelserne om fordelingen af de henholdsvis 68 og 139 mill. kr. Nu har man i den opstilling, der er fremsendt fra Dansk Arbejdsgiverforening, forstærket de lønmæssige konsekvenser med de foretagne dyrtidsreguleringer; som intet har med lovforslagets bestemmelser at gøre. Det er let gennemskuelig taktik. For selvfølgelig kan Dansk Arbejdsgiverforening ikke i forbindelse med dette lovforslag beklage sig over, at der pr. 1. marts i år er givet 2 portioner dyrtidstillæg, som man ved frivillige overenskomster med Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund selv er indgået på. Dernæst er det en tilsnigelse at henvise til, at lønmassen inden for Dansk Arbejdsgiverforenings område vil stige yderligere med 70 mill. kr. fra 1. september i år, når endnu ingen, ikke engang statistisk departement, ved noget som helst om de udsving, der til den tid kan komme.

Det er heller ikke mit indtryk, at de lavtlønstillæg, som det er lovforslagets hensigt at give, vil sætte de afsmittende virkninger i gang, som Dansk Arbejdsgiverforening skrækindjagende vil søge at gøre forestillinger om over for lovgivningsmagten.

Det er ligeledes heller ikke mit indtryk, at vi, selv om disse lavtlønstillæg nu bliver givet, vil finde Dansk Arbejdsgiverforenings medlemmer stående med åben pung parat

til at honorere næsten ligegyldigt hvilket krav der bliver fremsat. Det skulle i hvert fald være en helt ny fremgangsmåde, for når det har drejet sig om penge og navnlig om arbejdslønninger, så har Dansk Arbejdsgiverforening jo ikke altid ladet sig presse, og i denne omgang har man slet ikke kendt sin besøgelsestid.

Således har man altså nu tabt terrinen og er årsag til en udvikling, som faktisk ingen af parterne på arbejdsmarkedet har ønsket. Når det økonomiske råd i sin vurdering anfører, at man kan forvente en produktivitetstigning på 3-4 pct. i 1963 og formentlig en tilsvarende stigning i 1964, mener man selvfølgelig hermed, at der vil ske en reel forbedring af den samlede nationalindkomst — det er nationalindkomsten i faste priser.

Stigningen i nationalindkomsten i løbende priser har i de seneste år været betydelig større, vel ca. 10 pct. pr. år. Når derfor Dansk Arbejdsgiverforening vil tage dyrtidsportioner, man slet ikke kender, med ind i beregningerne med hensyn til konsekvenserne af lovforslagets § 3, må heller ikke den beløbsramme, man skal gå ud fra, være baseret på en 3-4 pct.s stigning, men selvfølgelig på en betydelig højere. Derfor ville det have været rigtigt, om Dansk Arbejdsgiverforening havde holdt hele dyrtidsreguleringen uden for spørgsmålet, men når det er rejst, forstår man jo godt, at det er for at anvende de mørkeste farver.

Jeg har forstået, at oppositionen også er blevet ængstelig ved den henvendelse, Dansk Arbejdsgiverforening har fremsendt. Man konkluderer faktisk på den måde, at ændrer man lønstrukturen ved at hjælpe de lavtlønnede, sætter man blot en lønbevægelse i gang over hele lønfronten; det vil efter oppositionens opfattelse betyde, at vi forhøjer vort lønniveau og forringer vor konkurrenceevne, og navnlig, som man siger, når vi ikke samtidig er i stand til at forhøje vor produktion, vil det skabe os stigende vanskeligheder.

Nu kommer vi sikkert ikke bort fra, at lovforslaget for arbejdsmarkedets vedkommende ikke betyder totalt lønstop, men det har jo heller ikke været tilsigtet fra Dansk Arbejdsgiverforenings side, da man tilbød Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund at forlænge overenskomsterne